

[Frede Nielsen.]

give det tyske Mindretal fra første Færd alt det, som med Ret og Rimelighed kunde tilkomme det. Jeg ser ogsaa gerne, at der kommer netop lige saa mange tyske Skoler, som skal til for virkelig at dække det Behov, som man maatte føle der ligger i disse Kredse. Det ærede Medlem vil ikke noget Sted i mine Taler eller Artikler finde udtrykt Ønsket om at stække det tyske Mindretal paa kunstig Vis. Jeg har netop talt om Frihed for Tyskerne til at fortsætte det kulturelle, folkelige og politiske Arbejde, som de bør have som Mindretal. Den nye Skoleordning, vi har gennemført, stækker ikke i mindste Maade denne Frihed, og det tror jeg inden længe viser sig ganske klart.

Jeg erindrer om, at man navnlig fra konservativ og radikal Side førte Kampagnen mod Ordningen paa, at det i hvert Fald vilde være aldeles haabløst at faa rejst tyske Privatskoler i Byerne. Det kunde de overhovedet ikke. Hvad er nu Resultatet? De første tyske Skoler, der kom, kom i denne Rækkefølge: Sønderborg By, Tønder By, Haderslev By. Man ser, at Argumentationen fra den Side begynder at smuldre noget, og jeg er sikker paa, at ogsaa andre Argumenter med Tiden vil smuldre. Det er maaske nok det, der nager noget.

Som jeg sagde før i Anledning af det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers Afbrydelse, jeg afventer særdeles roligt de kommende Tidens Dom. Jeg føler mig overbevist om, at Modstanderne af den nye Ordning har presset deres Argumentation i denne Sag over Gevind. Det faar vi dem naturligvis ikke til at indrømme. Jeg mindes i denne Forbindelse den gamle Vending om, at den gamle Garde kan dø, men den overgiver sig ikke.

Jeg har stadig ikke mødt noget Argument, som har overbevist mig om, at man virkelig med Rette og Vægt kan kæde Frihedsbegrebet og Oprettelse af tysksprogede offentlige Skoler sammen. Det forekommer ikke mig, at Friheds- og Retfærdighedsbegrebet er gaaet for nær ved den nye Ordning, der er skabt, med de Muligheder, der ligger for det tyske Mindretal i Tilbudet, der gives her. Man kan sige, at det tyske Mindretal virkelig har fuld kulturel Frihed. De kan oprette de Skoler, de vil, de kan have alle de Foreninger, de vil, og de har ogsaa politisk Frihed. Blot et halvt Aar efter Tysklands Kapitulation, efter det store Sammenbrud ogsaa for det tyske nazistiske Mindretal, deltog Tyskerne i danske Valg, og de har deltaget i de senere Valg. De er inde i et

Arbejde, som ligger paa en Linie, der virkelig kan betegnes som en Frihedslinie.

Hvad jeg har advaret imod, er, at man har været tilbøjelig til fra visse Sider at sammenblande selve Princippet i Ordningen og de øjeblikkelige Vanskeligheder, der letforstaaeligt vil komme i Overgangstiden. Jeg nægter ikke, at der kan være grebet fejl fra Administrationens Side i et og andet Tilfælde. Skal det kritiseres — og jeg vil gerne være med til at rette alle de Fejltagelser, der maatte være begaaet —, saa skal Adressen i hvert Fald ikke lyde paa mig, saa maa den rettelig lyde paa den Regering, som det ærede Medlem har været med til at omgærde saa omhyggeligt og nænsomt, den Regering, hvis Chef paa det i Dag vigtigste Omraade fører en Politik stik imod det ærede Medlems Overbevisning, men som det ærede Medlem i Gaar var med til at give fri Gennemkørselssignal. Der fristes jeg til at sige, at Livet er unægtelig fuldt af Komplikationer.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Aksel Larsen: Den højtærede Forsvarsminister begaar stadig væk mærkværdige Fejltagelser. Mine Udtalelser vedrørende Aanden fra oven, som visse udrensede Mynigheder tilpasser sig, er praktisk talt enslydende fra første Gang, jeg talte, til anden Gang, jeg talte, saa hvorledes Ministeren nu kan læse noget helt andet og for ham skaa-sommere ud af dem nu end første Gang, ved jeg ikke.

Det, det drejer sig om, er, at Ministeren første Gang læste dem eller opfattede dem forkert. I denne Sag, i Forbindelse med hvilken der bl. a. fremkom Sagen vedrørende Schjødt-Eriksen, synes Ministeren ikke at have opfattet det, jeg særlig har sat Fingeren paa. Ja, en Del af det har han opfattet. Han siger, at efter hans Mening har han ikke Ret til at underkende Domstolenes Afgørelser. Det drejer sig nu om, at en Minister ikke har Pligt til at lade en Embedsmand forblive i Embedet, hvis han skønner, han er uegnet til at forblive i Embedet, og en Frifindelsesdoms Præmisses kan meget vel, navnlig i nationale Sager, være saadan, at det eneste forsvarlige for Ministeren er at tage Hensyn til disse Præmisses og ikke blot rette sig efter den formelle Frifindelse.

I øvrigt kan jeg kun igen konstatere, at Ministeren mener, at en Officers Æresord